

Kapitola dvacátá první

TAJEMSTVÍ STVOŘENÍ A ZÓNY VYMÍSTĚNÍ

Výtah z knihy „Nové zjevení Pána Ježíše Krista“, str. 506 – 528, 21. kapitola.

Dne 5. května 1988 v 4:35 ráno znovu bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Co následuje, je těžko pochopit.

V knihách Nového zjevení bylo mnoho odhaleno o původu, procesu a účelu Stvoření i zóny vymístění. Je nutno zdůraznit ten fakt, že nehledě na to, jak mnoho a do jakého rozsahu toho bylo zjeveno v tomto ohledu, přece jen realita Stvoření, tajemství jeho jsoucna a bytí i všeho, co se v něm i v zóně vymístění událo a udá, daleko překročí všechno, co o tom bylo sděleno dosud, a i to, co se může odhalit v pojmech, konceptech, představách a v řeči lidských tvorů. Proto neočekávejte nějaké vyčerpávající a úplné vědění o této otázce. Některé důležité pojmy o této záhadě nemohou být nikdy zjeveny, pokud jste v lidském životě a v jeho těle na planetě Nula.

Jak víte, mnoho lidských tvorů se snažilo rozluštit záhadu lidského života i života obecně a také to, jak a proč Vesmír existuje, jakým způsobem existuje; jak ke všemu došlo a jak to s Vesmírem dopadne a mnoho dalších takovýchto otázek ohledně této záležitosti. Rádi by věděli, jak to vypadalo, než Stvoření bylo stvořeno; v čem byla motivace a jaký byl záměr při utvoření Stvoření; co Stvořitel dělal, než vznikl čas a prostor, atd.

Nikdo nemá určité, jisté a dostupné odpovědi na žádnou z těchto otázek. Někteří lidští tvorové mají za dané, že Stvoření existuje, a vůbec se netrápí vytvářením jakýchkoliv takových otázek. Jiní přicházejí s četnými teoriemi a hypotézami, které pramálo, pokud vůbec, pravdivě odrážejí, jak a proč se Stvoření událo. Většina takovýchto vykladačů se omezuje na otázku stvoření fyzického Vesmíru, nevědouc nic o multivesmíru. Jelikož pouze fyzický čili přírodní Vesmír je viditelný a zkušenostně dostupný, usuzují někteří, že existuje jenom fyzická realita Stvoření. Tato skutečnost je jim jedinou hmatatelnou, vnímatelnou a vysvětlitelnou věcí. Vše mimo nebo nad tento faktor nemá jakoukoli hmatatelnou realitu. Dokonce i doslovný text v „Bibli Svaté“ v první kapitole Genese, v níž se prý pojednává o procesu stvoření, má na zřeteli fyzický Vesmír. A přece – jak již bylo zjeveno v knize „Základy lidské duchovnosti“ – nemůže proces stvoření nikdy začít s utvořením fyzického Vesmíru. Je vlastně ukončen tím Vesmírem.

Navíc existují dvě chybná chápání ohledně užívání slov „stvoření“ i „vesmír“. Má se za to, že akt a proces stvoření je omezen na samotný akt, jaký má začátek a konec. Jakmile Stvoření je stvořeno, nic se již nestane, pokud stvořený vesmír nedokončí svůj běh. Nic není dále od pravdy než tento předpoklad. Je nutno si uvědomit, že stvoření je neustálý, nepřerušovaný proces a že nemůže přestat ani na zlomek vteřiny. Samotná podstata Stvoření vyžaduje nejen údržbu a podporu toho, co již bylo

stvořeno, ale nepřetržitě přidávání k tomu, co bylo stvořeno, a zároveň tvořit vždy něco nového.

Chybné chápání této otázky vyvěrá primárně z nesprávného přístupu k procesu stvoření a k pojímání Přírozenosti Stvořitele. Teoretickým předpokladem v tomto ohledu je to, že Stvořitel tvoří v čase a prostoru. Je-li tomu tak, pak je Stvořitel omezen časem a prostorem. Proto tvůrčí proces a akt musí mít jakýsi lineární začátek i lineární konec. Pravdou v této věci však je – jak již naznačil Swedenborg – že proces i akt stvoření není vázán časoprostorově. Takže stvoření se nekoná v čase a prostoru, nýbrž naopak, čas a prostor samotné jsou uvedeny do procesu stvoření. Jinými slovy, čas a prostor jsou samy předmětem stvoření. Čili v jednom bodě procesu stvoření jsou čas a prostor samy stvořeny. Ve skutečnosti, čas a prostor se nestvoří dříve, dokud není pojat a proveden proces stvoření fyzického Vesmíru. V tomto ohledu může se do určité míry říci, že čas a prostor jsou konečným produktem stvoření, nikoliv jeho počátečními či stavebními bloky.

Protože lidští tvorové, na příklad, mohou myslet primárně pouze v pojmech časoprostorového kontinua, usuzují, že Stvoření je omezeno na fyzický Vesmír, ježto tento je vždy vázán na prostoročas. Pro obyčejný způsob lidského usuzování nic není myslitelné mimo čas a prostor. Výjimkou z tohoto pravidla jsou vysoce vyvinutí teoretičtí fyzikové či lidští tvorové s vyšší duchovní rozumovostí. Avšak ani pro ně není lehké prakticky pojímat to, co jsou a jak existují věci mimo či přesahující prostoročasové kontinuum.

Druhé chybné chápání se týká slova „vesmír“. Opět se má za to, že jest pouze jeden vesmír, v tomto případě fyzický Vesmír. Jak bylo uvedeno shora, tento závěr vyvěrá z faktu, že jenom fyzický Vesmír je rozeznatelný a vnímatelný, jakož i zkušenostně dostupný lidským tvorům. Co většina lidských tvorů nedovede poznat, je fakt, že slovo „vesmír“ neodráží pravou realitu celého Stvoření. Stvoření sestává z mnohých vesmírů nekonečně rozličné povahy a nekonečné rozmanitosti.

Fakticky existují tři strukturální komponenty ve Stvoření. Každá z těchto součástí sestává ze svého vlastního diskrétního multivesmíru, to jest, ze svých vlastních mnohočetných vesmírů, jimž se může sumárně říkat multivesmír. Takže je duchovní multivesmír Stvoření se svou vlastní strukturou, dynamikou a specifickými zákony; intermediální multivesmír se svou vlastní strukturou, dynamikou a specifickými zákony a fyzický či přírodní multivesmír se svou vlastní strukturou, dynamikou a specifickými zákony. Navíc každý multivesmír sám osobě je složen ze svých vlastních dvanácti specifických dimenzí, jakými a skrze které nepřetržitě uskutečňuje své jsoucno a bytí.

Pravidla prostoročasového kontinua platí pouze ve velmi omezené sféře fyzického čili přírodního multivesmíru – pro jeho nejzevnější stupeň reality, jak je například známá lidským tvorům. Avšak mějte na mysli, že lidské pojímání času a prostoru – jak je jim známé a jimi zakoušené – ve skutečnosti neodráží pravou realitu času a prostoru dotyčného vnějšího stupně fyzického multivesmíru. Pokud si vzpomínáte, je planeta Nula, obydlená lidskými tvory, umístěná v prostoru, jenž není žádným prostorem, a v čase, jež není žádným časem. Z tohoto důvodu je specifický lidský čas a prostor znetvořením pravého času a prostoru. Takže lidští tvorové kvůli své nemožné přirozenosti a kosmické pozici, žijí ve zvráceném čase a prostoru, které nemají co činit s pravou realitou času a prostoru ve skutečném fyzickém zevním multivesmíru.

Tot' důvod, proč je tak obtížné, ba nemožné pojednávat o předmětu této kapitoly v lidských termínech. Samotnou svou povahou jsou lidské termíny s to přenášet jenom překrouceniny a falzifikace pravé reality, v tomto případě reality času a prostoru, jak se pojímá pravým obyvatelstvem pravého prostoročasového kontinua v jejich příslušném multivesmíru. Dokonce i v rámci fyzického či přírodního multivesmíru platí zákony času a prostoru pouze v nejzevnějším stupni, který se může nazývat přírodním Vesmírem. Avšak omezit veškeré jsoucno a bytí jenom na tento přírodní a fyzický Vesmír, je tím nejměšnějším konceptem.

Jestliže proces stvoření nezačíná stvořením fyzického Vesmíru, pak jak, za jakým účelem a jakým způsobem začíná a existuje nějaký stav nebo nějaká kondice, předcházející aktu stvoření ?

Jak vidíte, již samo slovo „začíná“ předpokládá čas a prostor. Toto je nejnevhodnějším slovem při použití popisu aktu a procesu stvoření, jelikož předpokládá lineární bod, v němž se událo něco podivného, čehož výsledkem byl počátek stvoření.

Skutečností této situace je to, že stvoření nezačíná. Lidskou řečí nelze v žádné formě či stavu sdělit ve vhodnějších termínech, co je to, oč běží v procesu aktu stvoření. Slovo „nastává“ je vhodnější, ale i toto slovo je velmi vzdálené od toho, aby reflektovalo pravou realitu procesu tohoto aktu. Můžete si matně představovat, že stvoření nastává. Tento pojem je méně ovlivněn časoprostorovostí, než je slovo „začíná“. Proces „nastávání“ je stavem. Stav lze pojímat jak mimo, tak i v rámci lineárních časových a prostorových pojmů.

Avšak stav je rozpoložením něčeho či někoho, co již je. Tedy stav je produktem „Jest“. Proto „Jest“ je zdrojem nastávání svého stavu.

Velkou záhadou je zde fakt, jak „Jest“ pojímá samo sebe a nastávání svého stavu. Co je podstatou tohoto „Jest“ ? V tomto bodě jediné, co lze říci, je to, že toto záhadné „Jest“ je zdrojem všech a jakýchkoliv událostí samotné skutečnosti jsoucna a bytí. Ale proč takové události nastávají a jaký je jejich účel – je těžko zjistit.

Prvním axiomatickým pravidlem ohledně „Jest“ je to, že vždy je. Nemá žádný počátek ani žádný konec a jeho podstata je samotným jsoucnem a bytím. Takže ve skutečnosti je nesprávné říkat, že „Jest“ vždy je a existuje, jelikož jsoucno a bytí jsou imanentní jeho pravé podstatě. Jinými slovy: „Jest“ není jsoucnem a bytím, nýbrž jsoucno a bytí je v „Jest“. Toto je velmi závažným a fundamentálním rozlišením. Toto rozlišení nutno stále mít na mysli, má-li se chápat to co je zjeveno v této kapitole.

Tedy „Jest“ ve skutečnosti je transcendentní vůči jsoucnu a bytí. V tomto smyslu je pojem „Jest“ nevhodný, neboť lidští tvorové chápou slovo „jest“ v termínech jsoucna a bytí, a ne tak, že jsoucno a bytí se odvozuje z toho „jest“. Avšak neexistuje žádný jiný termín v lidské řeči, jenž by mohl sdělit třebaš vzdáleně přesnou povahu toho, o čem se zde mluví. Z toho důvodu se zde termín „Jest“ zachová s porozuměním, že jeho definice se fundamentálně liší od té, jakou mají pro něj lidští tvorové.

V tomto ohledu nastává „Jest“ ne proto, že by nějaká síla mimo „Jest“ působila to stávání, nýbrž proto, že fakt nastávání je pravou podstatou „Jest“. Jinými slovy „Jest“ samo nenastává, nýbrž nastávání je v tom „Jest“. Takže „Jest“ dává počátek nastávání samo ze sebe, neboť tak činit je samotnou jeho podstatou.

Jelikož „Jest“ vždy je bez počátku či konce, může se říci, že před tím, než Stvoření bylo stvořeno, „Jest“ již bylo. Nejsa samo stvořeno, kvůli faktu, že vždycky je (první axiom), stavem a kondicí toho „Jest“ je jeho absolutnost. Absolutní kondice jeho stavu je určena faktorem, že „Jest“ nezávisí na ničem a na nikom ve svém jsoucnu a bytí. Jestliže by jsoucno a bytí bylo mimo tohoto „Jest“, bylo by jsoucno a bytí tohoto „Jest“ závislé na jsoucnu a bytí, místo aby jsoucno a bytí bylo závislé na „Jest“. V takovém případě by nebylo absolutní, neboť ve svém jsoucnu a bytí záviselo by na něčem jiném – na jsoucnu a bytí. Pak by to bylo jsoucno a bytí, které by bylo absolutní, nikoliv „Jest“. Nicméně jsoucno a bytí tím, že jsou jsoucnem a bytím, již podle samé své podstaty závisí na svém zdroji. Proto se může postulovat, že jejich zdrojem je „Jest“, ve kterém je jsoucno a bytí.

Ať se znovu zopakuje, „Jest“ není jsoucnem a bytím, ale jsoucno a bytí jsou v tom „Jest“. Tot' důvod, proč se „Jest“ pojímá jako Absolutní stav. Nic jiného není absolutním prostě již proto, že všechno ostatní je v jsoucnu a bytí, ale jsoucno a bytí nejsou v nich. Jak vidíte, základní rozdíl mezi Stvořitelem a Stvořením je ve faktu, že ačkoliv jsoucno a bytí jsou ve Stvořiteli a Stvořitel není ve jsoucnu a bytí, je Stvoření ve jsoucnu a bytí a nic ze jsoucna a bytí není ve Stvoření.

Slovo „stvoření“ předpokládá, že se tvoří. Slovo „tvořit“ předpokládá zdroj či původce stvoření („Jest“). Zdroj či původce Stvoření nemůže tvořit z pozice jsoucna a bytí. Odkud by se vzaly ? Aby mohl tvořit, musí Stvořitel („Jest“) ve Své Přirozenosti obsahovat samotné jsoucno i bytí. Protože jsoucno a bytí je ten pravý niterný stav Stvořitele („Jest“) je Stvoření stvořeno ze Stvořitele („Jest“), z Jeho/Jejího stavu Absolutního jsoucna a bytí. Důvod, proč je řečeno „Absolutní jsoucno a bytí“, je v tom, že podle definice „Jest“ je absolutní. Proto vše, co je integrální komponentou jeho přirozenosti, je také absolutní.

Stvoření nastává faktem, že jsoucno a bytí nastávají v nitru „Jest“, které nikdy nenastává, neboť jeho podstatou je vždy „Jest“. „Jest“ již ve své podstatě a podle svého obsahu je stavem nastávání, avšak „Jest“ není ve stavu nastávání. Ježto „Jest“, je stavem nastávání, ale samo nikdy nenastává, kvůli skutečnosti, že je vždy „Jest“, je tedy zdrojem veškerého nastávání.

Záhadou je zde ten fakt, že jsa samotnou svou povahou stavem nastávání, a nikoliv ve stavu nastávání, „Jest“ neustále generuje nastávání tím, že je stavem nastávání. Fakt tohoto generování je procesem stavu nastávání. Takže zde máme stav nastávání i proces nastávání. Stav nastávání je popudem pro proces nastávání. Důvodem toho je to, že každý stav „Jest“, tím, že je „Jest“, je aktivním či dynamickým modem. Aktivní modus, jsa v procesu jsoucna a bytí v tomto „Jest“, vytváří energie, jež se stávají řídicí silou veškerého nastávání.

Takže je v povaze toho samého „Jest“ nepřetržitě ze sebe generovat události, jež jsou produktem jeho aktivního modu jsoucna stavu nastávání, aniž by bylo ve stavu nastávání. Počáteční nastávání může nastat jenom ze stavu, jaký není modem samotného nastávání. Jinak by to bylo nastáváním sebe sama. Nastávat sebe sama předpokládá hybnou sílu tohoto nastávání.

Z tohoto důvodu jsou zřejmé dvě věci: Za prvé: Stvořitel, který je tímto Absolutním „Jest“, samotnou Svou povahou či povahou toho, že je Sám/Sama tím pravým jsoucnem a bytím a že jsou v Něm/Ní, musí tvořit. Sám Jeho/Její stav je absolutně aktivní a dynamický. Absolutní aktivnost tohoto stavu je tvůrčí proces sám o sobě a

sám sebou. Za druhé: Stvoření nastalo ze jsoucna a bytí Stvořitele, ve kterém jsoucno a bytí přebývají, jsouce absolutní komponentou Jeho/Její Absolutní přirozenosti.

V tomto absolutním smyslu nemá Stvoření žádný počátek a žádný konec. Pokud Stvořitel vždy je – a „Jest“ vždycky je – Stvoření se vždycky tvoří. V tomto smyslu, Stvoření je vždy proces, nikoliv stav. Jsa ve svém vlastním stavu, je relativní ke svému nepřetržitému procesu. Stvoření je emanací Absolutního stavu svého Stvořitele. Můžete zde s jistotou říci, že neexistuje žádný jiný stav mimo stavu tvůrčího procesu z Absolutního stavu Stvořitele. Takže Stvoření je něco, co musí být, neboť nemůže a nesmí existovat žádný jiný stav ani proces. Taková je přirozenost toho „Jest“. „Jest“ je Stvořitel.

Přirozenost „Jest“ čili Stvořitele nelze chápat a obsáhnout z nitra jeho Absolutního stavu. Jeden by musel být tím „Jest“, aby mohl obsáhnout tu Přirozenost. Nicméně, v relativním smyslu se může ta přirozenost odvodit z přirozenosti Stvoření, jež neustále nastává ze Stvořitele. Kvůli jeho nastávání ze Stvořitele, odráží stvoření přirozenost svého Stvořitele v relativní kondici a smyslu.

Ježto nejdůležitějším a nejzazším procesem Stvoření je sentientní mysl, lze tedy z relativního jsoucna a bytí té sentientní mysli učinit závěr s rozumnou jistotou, že přirozeností toho „Jest“ je Absolutní čivost, Absolutní sebeuvědomění a že má všechny jiné atributy, nalezené v relativní sentientní mysli. Rozdíl je v tom, že ve Stvořiteli jsou všechny tyto atributy v absolutním stavu, kdežto u všech jiných v relativní kondici. Takže z odpovědi na otázku, proč Stvoření vůbec existuje a je, je zřejmé, že žádný jiný stav či kondice či proces kromě Stvoření nemůže být ani existovat, kvůli skutečnosti a povaze Absolutního „Jest“.

Motivační faktory pro tvoření Stvoření vyvěrají z Absolutního stavu Absolutního „Jest“. Samotnou svou povahou „Jest“ je motivováno tvořit prostě proto, že nic jiného není myslitelné. Dokonce nejen že to není myslitelné, nýbrž že žádný jiný stav nemůže být a existovat, ježto žádný jiný stav by nebyl ve shodě s přirozeností Absolutního „Jest“.

Faktor Absolutního „Jest“, v němž je obsaženo Absolutní jsoucno i Absolutní bytí, musí být postulován jako něco, co nepotřebuje důkaz pro své jsoucno a bytí. Toť axiomatický fakt. Avšak tím, že obsahuje v Sobě Absolutní jsoucno a Absolutní bytí jako esenciální a substanciální komponenty samé své přirozenosti, generuje Absolutní „Jest“ Svým Absolutním aktivním modem to jsoucno a bytí v nepřetržité škále. Je nemyslitelná úvaha, že nebylo a neexistovalo žádné jsoucno a bytí před stvořením Stvoření. Jsoucno a bytí byly a existovaly v Absolutním stavu Absolutního „Jest“. Toto je to, co bylo a existovalo před takzvaným stvořením.

Existuje všeobecně přijaté chybné pojetí obecného pojmu „před stvořením Stvořením“. Tento termín předpokládá, že než došlo ke stvoření, nebylo žádné jsoucno a bytí. „Před stvořením Stvoření“ znamená: Než byl stvořen a uveden do jsoucna a bytí čas a prostor. Nicméně před tím, než čas a prostor se staly realitou, existoval akt stvoření ve svém stavu od věčnosti.

Opětovně musíme chápat, že je stav stvoření a že existuje proces stvoření. Stav stvoření je Absolutní stavem Stvořitele („Jest“). Tak, jak Absolutní „Jest“ vždy je, je i stav Stvoření. Naproti tomu je proces stvoření jeho nepřetržitým nastáváním. Takže může se říci, že než nastal proces stvoření, již byl stav Stvoření, nemající začátek či konec, neboť se vyskytuje uvnitř Absolutního stavu Absolutního „Jest“.

Z toho důvodu výraz „před stvořením Stvoření“ by znamenal, že procesu stvoření předchází jeho stav. Termín „proces“ v tomto spoluoznačení předpokládá, že něco má začátek i zakončení. Z toho se může odvozovat pojem času a prostoru. Termín „stav“ v této zvláštní konotaci naznačuje, že jde o stálost kondice. Nelze mu přisoudit elementy času i prostoru, ani je nelze z něho odvozovat.

Z tohoto stanoviska lze přijít k závěru, že sentientní entity a zvláště pak lidští tvorové jsou vždy v procesu svého jsoucna a bytí, což je jejich vlastní osobní stav, ale nejsou ve stavu jsoucna a bytí v tom smyslu, že žádný stav není v nich. Pouze Pán Ježíš Kristus, kdo je tím Absolutním „Jest“, jak se pojímá v této kapitole, může být stavem a procesem jsoucna a existence pro jediný důvod, že On/Ona není ve stavu a procesu ničeho, nýbrž že stav a proces jsou v Něk/Ní jako integrální komponenty Jeho/Její Absolutní přirozenosti.

Tot' důvod, proč Ho/Ji správně považují dokonce i lidští tvorové, kteří věří v Boha, za přesahujícího všechny stavy, všechny procesy, všechny podmínky, všechny časy, všechny prostory, veškeré jsoucno, všechno bytí a cokoli jiné. Nemají však potuchy, proč postulují tento fakt Bohu. Neuvědomují si, že důvodem tomu, proč On/Ona je transcendentní vůči tomuto všemu, je v tom, že toto vše je v Něk/Ní a že On/Ona není v tom všem. Přinejmenším v tom Bůh nebyl původně. Jakmile však proces stvoření nastal, pak tehdy a jenom tehdy Stvořitel začíná přebývat také ve Stvoření jako ve Svém vlastním prodloužení a procesu. V tomto ohledu došlo k nové situaci v absolutním smyslu. Stvořitel („Jest“) zahrnuje ve Své Přirozenosti všechny stavy a procesy. Pokud Stvoření není v plnosti procesu, Stvořitel v tom procesu není. Je ve Své niternosti, Sám/Sama v Sobě.

Záhadou této situace je fakt, že Absolutní stav je absolutní niterností. Avšak absolutní proces je dynamickou extenzí toho stavu ve směru od niternosti k zevnějšnosti (z nitra navenek). Protože Stvořitel („Jest“) je v absolutním stavu niternosti, nemůže za této situace být v ničem, co jde směrem k zevnějšnosti, pokud se ta zevnějšnost nestane plným procesem té niternosti. Jakmile se proces ubírá ze stavu niternosti směrem k stavu jeho zevnějšnosti, stává se Stvořitel („Jest“) také Svou vlastní zevnějšností. V tomto případě se novost této situace může nalézt ve faktu, že zatím co před tím, než tento proces nastal, Stvořitel nebyl v žádném stavu anebo procesu – neboť stav a proces byl v Jeho/Její Absolutní niternosti – po ustanovení procesu zevnějšnosti získal Stvořitel obě kondice. Nyní tedy přebývá ve všem a ve všech, co a koho stvořil. Takže Stvořitel je ve stavu a procesu Svého stvoření, jakožto i stav a proces jsou ve Stvořiteli.

Rozdíl v těchto dvou rozpoloženích vyvolal dojem, že existoval čas a prostor před tím, než Stvoření bylo stvořeno. Skutečností však je, že absence procesu zevnějšnosti stavu niternosti nedovolovala, aby Stvoření bylo nepřetržitým procesem, ale aby bylo jen ve stadiu Absolutního stavu Stvořitele. Jakýkoliv pocit nedostatku něčeho vnímá relativní sentientní mysl a zvláště lidští tvorové, že je to nejsoucí a neexistující. Je to proto, že jsou částí procesu a že jenom skrze ten proces mohou se stát částí původního stavu. Takže pohlížejí na tvůrčí akt z pozice zevnějšnosti a ne z pozice niternosti, neboť jsou v procesu tvoření a ne v jeho Absolutním stavu.

Z té pozice se Stvoření vnímá, jako by mělo svůj začátek. Jenom v tomto smyslu může se říci, že na počátku nebyl žádný stav zevnějšnosti. Na místo toho, že to, co bylo od věčnosti, je stav Absolutní niternosti. Pro někoho nebo něco, co je částí zevnějšnosti (Stvoření je zevnějšnost niternosti) a dívá se na Stvoření z té pozice, vidí se počátek všech věcí tehdy, kdy tato zevnějšnost dojde svého plodného dozrání. Avšak při

pohledu z pozice stavu niternosti je jasné, že Stvoření vždy bylo, jelikož bylo integrální součástí té niternosti. Je to pouze proces stvoření, jak se ubírá směrem ke své vlastní zevnějšnosti, který se pojímá jako něco, co zde nebylo vždycky.

Největší záhadou v tomto ohledu je, jak a proč nastal přesun ze stavu niternosti k procesu jeho zevnějšnosti. Tento přesun neznámá, že stav niternosti byl opuštěn. Nemožno jej nikdy opustit. Jakýkoliv pokus, i ten nejnepatrnější, upustit od niternosti, měl by za následek věčnou smrt všech ve Stvoření. Stvoření se může udržovat jenom z Absolutního stavu niternosti, neboť bylo to tam, kde vzniklo. Nemůže být udržováno pomocí procesu zevnějšnosti, jelikož proces zevnějšnosti se odvozuje ze stavu své niternosti. Proces vždy závisí na svém stavu. Podle definice stav je niterností.

Co se zde událo, bylo to, že stav niternosti započal proces stávání se zevnějšnosti ze stavu své niternosti. Takže otázkou je, jak toto započítí nastalo a co motivovalo ten stav, aby se pustil do takového činu.

Stav Absolutní niternosti je Absolutní „JEST“, které samo je „Absolutní sebe“ čili Absolutní „JÁ JSEM“. Přirozenost tohoto „Absolutního sebe“ čili „JÁ JSEM“ je Absolutní pozitivností. Absolutní pozitivnost je ve stavu Absolutní čistoty a Nesobeckosti. Slova „sebe“ a „nesobeckost“ nejsou protichůdná. „Sebe“ může být buď sobecké, bez jakéhokoliv zřetele na cokoli jiného mimo samo sebe, anebo může být nesobecké, hloubající nad možností rozšířit toto „sebe“ do jiných „sebe“. Protože toto „Absolutní sebe“ je svou povahou absolutně pozitivní, nikdy nemůže být ve stavu sobeckosti. Proto je absolutně nesobecké. Povahou této nesobeckosti je proces pojmání jiných možností než vlastního Absolutního jsoucna a bytí, obsaženého v Jeho Absolutní přirozenosti. Řečeno filosoficky, pojmání a potřeba jiných možností jsoucna a bytí mimo vlastních je imanentní Jeho Absolutní přirozenosti. Cokoli je imanentní té Přirozenosti – již díky své vlastní povaze – musí být definitivně zpřítomněno a uskutečněno. Nicméně v tom bodě neexistuje vůbec nic kromě Stavů Absolutní niternosti toho „Absolutního sebe“ čili „JÁ JSEM“. Protože jediná realita jsoucna a bytí přebývá v tom Absolutním „JÁ JSEM“, pak aby se mohly tvořit jiné možnosti mimo vlastních, musí použít svého vlastního zdroje i materiálů ze svého vlastního „sebe“ čili „JÁ JSEM“ jako počátečního bodu v procesu stvoření. Pamatujte si, že neexistoval tehdy žádný jiný zdroj ani materiál.

Jakmile je taková idea pojata, pozornost Absolutního sebe či „JÁ JSEM“ se přesunuje od stavu vyjádření té ideje k procesu stávání se té ideje. Idea nepřetržitě nastává uvnitř Stavů Absolutního sebe čili „JÁ JSEM“, protože nastávání je vždycky v Jeho Absolutní niternosti. Aby se mohl změnit stav nastávání té ideje v proces stávání se té ideje, posune se pozornost Absolutního „JÁ JSEM“ pryč od středu niternosti k jeho Absolutnímu obvodu. Proces tohoto posunu produkuje obrovské množství energií velmi speciální povahy. Tyto energie jsou vyzařováním Absolutní intenzivní touhy Absolutního „JÁ JSEM“ („JEST“) sdílet svou Absolutní Pozitivnost a Dobrotu (pozitivnost se vždy rovná dobrotě) mimo Sebe čili navenek od svého „JÁ JSEM“. Slovo „sdílet“ zahrnuje v sobě, že je tu něco jiného než to, co chce „sdílet“. Sdílení je možné jenom ve směru „od“ k „do“. Ale v tomto bodě, pokud si pamatujete, neexistovalo žádné „do“. Pouze Absolutní „Od“ existuje absolutně.

Aby se sdělovalo od něčeho k něčemu, musí se nejdříve stvořit to něco, k němuž chcete doručit vše, co máte či si přejete sdílet. První krok při tvoření toho „do“ je posun pozornosti od vnitřku či niternosti Absolutního stavu směrem k jeho Absolutnímu obvodu. Použitím speciální energie, získané z intenzivní absolutní touhy sdílet Sebe sama mimo Sebe sama, je stvořeno to „venkovní“ „vnitřního“ neboli

zevnějšnost niternosti. Takže – v tomto spoluoznačení – zevnějšnost čili to vnější sestává z elementů čisté speciální energie, vyzařované ze Stavů intenzivní touhy Absolutní niternosti, aby to venkovní čili zevnější bylo a existovalo. Ta energie je řízena od svého niterného zdroje k svému obvodu pomocí prostého přesunu směru jeho pozornosti, která se přiřadí k té Absolutní intenzivní touze po svěřování se a sdílení. V ten samý okamžik, kdy tento přesun nastane, postupuje energie ke své manifestaci od stavu niternosti k procesu zvnějšnění. V tomto ohledu je proces zvnějšnění procesem stvoření.

Takže stvoření je stvořeno ze Stavů Absolutní niternosti Absolutního „JÁ JSEM“ prostřednictvím Absolutní duchovní energie, vyzařované z absolutní intenzivní touhy po sdílení a svěřování všeho, co má a co obsahuje. Z tohoto důvodu se stvoření může pojímat jako zevnějšnost Absolutní niternosti Absolutního „JÁ JSEM“, jež je Absolutním duchem, jímž je Pán Ježíš Kristus.

V tomto procesu stvoření možno vidět ospravedlnění multiverzálního principu stvoření: Vše postupuje z nitra – ze stavu Absolutní niternosti směrem navenek - k procesu zvnějšňování. Ale svědčí také o tom, že zevnějšnost nikdy nemůže existovat sama sebou a ze sebe, neboť je přece procesem stavu niternosti. Zevnějšnost nemá svůj vlastní stav nezávislý od stavu své niternosti. Avšak nosí v sobě všechny atributy svého zdroje.

Je tedy logické předpokládat, že ta zevnějšnost, což je v tomto případě Stvoření, je nositelem všech atributů svého Zdroje, neboť Stvoření bylo stvořeno z materiálů svého Absolutního zdroje. Jediným rozdílem je to, že zatím co ty atributy v samém Zdroji jsou v absolutní kondici, ve Stvoření, které bylo stvořeno a tedy nemá zkušenost své vlastní absolutnosti, jsou v kondici relativní.

Jakmile je proces zvnějšnění ustanoven, jsa nositelem přirozenosti svého Absolutního zdroje v relativním stavu postupuje podle samé své povahy ve směru vlastní nepřetržité expanze a vlastního šíření se. Toto je nutnou podmínkou tohoto procesu zvnějšnění, jelikož touto nekonečnou expanzí a rozšiřováním může poskytnout kompenzaci své relativní kondice s ohledem na svůj Absolutní zdroj. A nejen to, ale tím, že odráží povahu svého Absolutního zdroje, sám má vlastní silnou touhu činit přesně to, co činí Stvořitel – tvořit za účelem sdílení a svěřování svého vlastního relativního jsoucná a bytí v obou směrech: Jak vůči svému Absolutnímu zdroji, tak i ke svému vlastnímu procesu zvnějšnění, to jest, mimo svou vlastní zevnějšnost.

Je tedy proces stvoření dvojnásobným procesem: Stvořitel tvoří ze Sebe procesem, krátce popsáním shora; a prostředky a skrze prostředky již stvořené zevnějšnosti. Konec konců, ta originální zevnějšnost je Jeho/Její vlastní materiál, neustále vyzařující z Jeho/Jejího Absolutního stavu – Jeho/Její Absolutní niternosti.

Kvůli tomuto uspořádání, ubírá se proces stvoření za sebou následujícími kroky a vždycky ve směru z toho nejniternějšího k tomu nejzevnějššímu čili z největší niternosti k největšímu zvnějšnění. Každý krok v procesu tvoření odráží povahu svého předešlého kroku, má svůj vlastní stav niternosti, z níž tvoří svou vlastní zevnějšnost procesem a skrze proces vlastní duševnosti, která je kondicí jeho „mezi - tím“ – čili vnitřním stavem.

V Absolutním stavu vnitřního je Absolutní intenzivní touha po sdílení a svěřování toho, co tvoří Absolutní duševnost Stvořitele čili Jeho/Její Absolutní vnitřní kondice. Jí a skrze ni se udržuje Absolutní zevnějšnost. Z kombinovaných emanujících energií,

produkovaných složitými interakcemi těchto tří Absolutních stavů (nejniternějšího, vnitřního a zevního), je stvořeno všechno ostatní. Toto „vše ostatní“ jeví se vždy jako jsoucí vně Stvořitele. Avšak tím, že odráží přirozenost svého Stvořitele, je strukturálně i taktéž uspořádáno tak, že má svůj vlastní stav nejniternější, vnitřní i zevnější.

Důvod, proč Stvoření se jeví vně Stvořitele, je v přesunu Absolutní pozornosti od jádra svého Absolutního „JÁ JSEM“ ve směru pryč od toho jádra. Důvod, proč tento přesun je nutný, je v tom, že žádné sdílení a svěřování není možné v tomto jádře a s ním samotným. Věnujete-li pozornost jenom vlastnímu jádru, jádru vlastní niternosti, pak nic jiného kromě vás neexistuje. V takovém případě vše ostatní je vyloučeno z vědomí vašeho jsoucna a bytí. Za takových okolností nemůže započít žádné Stvoření.

Aby se stvoření mohlo zahájit, musí nastat přesun této pozornosti od samotného jádra ve směru pryč od tohoto jádra. Ve skutečnosti to, co se má stát, je rozdělení té pozornosti. Je zcela nemožné úplně odvrátit pozornost od vlastního jádra. Jinak by došlo k trvalé ztrátě sebeuvědomění. Ztráta sebeuvědomění značí konec všeho, včetně Absolutního „JÁ JSEM“. Ale je možné a nutné rozdělit tu pozornost takovým způsobem, aby se její část odvedla pryč od toho jádra. V okamžiku, kdy se tato pozornost rozdělí, již tímto samotným aktem produkuje se množství duchovních a duševních energií, využitých při tvoření Stvoření. Odváděním části Svě Absolutní pozornosti od Svěho Jádra vytváří Absolutní „JÁ JSEM“ proces zvnějšnění.

Je třeba si v tomto ohledu zapamatovat dvě věci:

1. Toto všechno se děje v Absolutním smyslu. Proto energie, produkované tímto rozdělením pozornosti, jsou povahy absolutní. Rozdělení Absolutní pozornosti nezmenšuje její absolutnost. Takže tím, že se odebere část pozornosti ze svého Absolutního jádra, proces Sebeuvědomění se nezmenší. Vždyť ta část je Absolutní. Proto dokonce i v rozděleném stavu pozornosti toto Sebeuvědomění zůstává absolutním. Totéž platí i o části pozornosti, jež směřuje pryč od jádra toho „JÁ JSEM“.

2. Přirozeností Stvořitele je Absolutní tvořivost. Z tohoto důvodu tím, že se nějaké nebo jakékoliv ideji věnuje pozornost, již samotným faktem této pozornosti, samotnou pozorností stává se ta idea sebeoprávněnou skutečností.

Takže odváděním části Svě pozornosti pryč od Jádra Svě Absolutní niternosti – „JÁ JSEM“, stává se zevnějšnost svým vlastním jsoucnem a bytím. Nezapomeňte, že akt věnování pozornosti produkuje ohromné množství kumulativních energií, které jsou ideou tvoření okamžitě použity při utváření reality té ideje.

Zde máte kombinaci dvou procesů: Věnování pozornosti či přesun části této pozornosti od jádra v různých směrech a zároveň – díky skutečnosti toho přesunu – produkování těchto energií, jež okamžitě přistupují ke ztělesňování ideje přesunu a tvoření v samotném Stvoření.

Zhruba se může akt stvoření pojímat následujícím způsobem:

Za prvé je zde idea stvoření. Nastávání toho nápadu produkuje ohromné množství energií životní síly. Pak je zde idea přesunu části pozornosti vůči této ideji za účelem jejího uskutečnění. Nyní se část pozornosti posune od jádra k této ideji. Tento přesun

pak produkuje vždy ještě větší stupeň intenzivních a extenzivních energií životní síly, které vyzařují z toho přesunu. Potom je tam proces aktualizace té ideje, kterému se věnuje pečlivá pozornost. Proces aktualizace je vykonán jednoduchým aktem obrácení pozornosti k tomu procesu. Tento proces pak produkuje ještě větší stupeň energií životní síly. Akt skutečné aktualizace je kumulativní kombinací všech výše uvedených energií, které se aktem usměrňování části pozornosti od Jádra niternosti promítající navenek té niternosti a dávají tak vznik objevení se zevnějšnosti, kterou je stvoření.

Tato zevnějšnost je výsledkem všech kumulativních energií životní síly, jež se stala novým procesem. Svým vlastním procesem produkuje své vlastní specifické energie, které jsou zkombinovány s ostatními kumulativními energiemi jejího vlastního zdroje. Toto má ovšem aditivní a umocňující efekt. Z nich se rozvětví další řada Stvoření. Tato další řada sleduje přesně stejný vzor. Toto pokračuje tak dlouho, až kumulativnost všech zkombinovaných energií je takové intenzity a rozsahu, že dojde k formaci zevně pevné hmoty. Takto je hmota konečnou, nejkrajnější zevní zevnějšností té Absolutní niternosti, která se využívá pro stvoření fyzického či přírodního multivesmíru.

V procesu rozvětvení se jde několika směry synchronně a simultánně. Z energií, vyzařovaných z nastávání samotné ideje v Absolutní niternosti, je stvořena duchovní dimenze každého multivesmíru a jeho vesmírů, galaxií, slunečních soustav, planet a jejich příslušných sentientních obyvatel. Z energií věnování pozornosti této ideji je stvořena intermediální dimenze každého dotyčného multivesmíru a jeho vesmírů, galaxií, solárních systémů, planet a jejich příslušných sentientních entit. A z kombinace všech těchto kumulativních energií je stvořena fyzická či přírodní dimenze každého dotyčného multivesmíru a jeho vesmírů, galaxií, slunečních systémů, planet i s jejich příslušnými sentientními entitami. Toto je tedy normální proces stvoření. Akt stvoření postupuje tímto způsobem neustále a nepřetržitě bez jakéhokoliv přerušení.

Pokud si pamatujete, byl účel stvoření v tom, aby se přinášelo a svěřovalo vše, co stvořitel má. Proto konečným produktem stvoření bylo stvoření sentientních entit, které by měly podobnou přirozenost, jakou má Stvořitel, s tím rozdílem, že Stvořitel není stvořen, neboť On/Ona „JEST“ Ten/Ta, kdož vždy je. Prostředí stvoření bylo stvořeno, aby se do něj umístily tyto sentientní entity.

Hlavním důvodem pro stvoření tohoto prostředí v jeho nekonečné rozmanitosti bylo to, aby se všechny sentientní entity mohly objevit jako jsoucí navenek a nezávisle od svého Absolutního zdroje. Důvod pro toto jevení se byl ve faktu, že akt svěřování a přinášení se může vnímat jako takový pouze z pozice nezávislosti a pocitu, že se nacházíte vně svého Stvořitele.

Zde jde o shora připomenutý směr z „od“ k „do“ a z „do“ ke svému původnímu „Od“. Realita směru z „od“ k „do“ a více versa se nemůže ustanovit, aniž je tu pocit, že něco přichází odněkud zvenčí vlastního sebevnímání. Jinak by sdílení a svěřování se bylo pouze od niternosti k niternosti, to jest od mého vlastního „já“ k mému vlastnímu „já“. V takovém procesu nedochází k žádnému skutečnému sdílení a svěřování se, neboť já již mám, co miním sdílet a svěřovat. Co tedy sdílím a svěřuji ? Nic nového či jiného.

Avšak jiný důvod toho, proč se všechny sentientní entity musí objevit odděleně od Stvořitele, je v tom, že žádný smysluplný, naplňující a uspokojujivý vztah k procesu sdílení a svěřování se nemůže ustanovit, není-li založen na nepřetržitém vědomí vlastní vůle ochotně a přijmout to sdílení a svěřování se a poskytnout zpětnou vazbu tohoto přijetí vlastnímu zdroji, a tak opětovat zážitek toho sdílení a svěřování svému

zdroji. Pamatujte si, že Přirozeností Stvořitele je Absolutní svoboda a Nezávislost. Tím, že Stvořitel je jeden a absolutní, neexistuje nikdo a nic, na kom či na čem by závisel nebo s kým či s čím by byl nějak svázán.

Jak bylo uvedeno mnohokrát dříve a jak se nutně nadbytečně opakuje: Kvůli této přirozenosti nemůže Stvořitel tvořit nebo utvářet vztah z žádné jiné pozice než z pozice Své Přirozenosti, to jest, z pozice její Absolutní svobody a Absolutní nezávislosti. Takže aby mohl ustanovit příznivé podmínky pro toto přinášení, sdílení a vzájemné opětování, Stvořitel nejen stvořil tyto sentientní entity s vědomím svobody a nezávislosti, ale vštípil do nich také ideu, že mají právo a výsadu odmítnout Jej/Ji jako zdroj svého jsoucna a bytí a že mohou podle přání odvrhnout přijetí všeho, co se jim nabízí v zájmu svěřování a vzájemného opláčení, neboli odmítnout jakýkoliv akt sdílení.

Neustálé vědomí přítomnosti této ideje je životně nutným předpokladem pro svobodný a nezávislý výběr provádějící život všech sentientních entit. Bez této výsady by byly v otroctví nutnosti žití a přijímání. Akt vzájemnosti, který je základem opravdové lásky a účelem stvoření, by nikdy nemohl dojít svého plodného dozrání, kdyby nebylo této osudově závažné ideje.

Nuže, s ohledem na tuto ideu, mají všechny sentientní entity dvě alternativy, ze kterých směřjí, mohou a musí učinit výběr: 1. Odmítnout přijmout tu ideu a tím tedy zavrhnout jakoukoliv tendenci sebeztotožnění s jejím obsahem. 2. Přijmout tu ideu jako jediný zdroj jejich životů a plně se ztotožnit s jejím obsahem. Každá ze zvolených alternativ nese se sebou své následky. Proč musí přinést své následky? Pamatujte si, že všechny sentientní entity jsou odrazy přirozenosti jejich Stvořitele v relativním smyslu. Stvořitel skutečností Své přirozenosti neustále tvoří. Neexistuje žádný stav jiný stav ve jsoucnu a bytí než Stvoření Stvořitele a Stvořitel, který/která přesahuje Své Stvoření. A tedy, jakékoli vytvořené a po té přijaté či odvrhnuté ideje se okamžitě aktualizují do své vlastní reality, nesouce důsledky, následky a výsledky svého nastávání či přijetí. Jelikož všechny sentientní entity jsou podobné povahy, vše, co rozhodnou, se dle představ jejich rozhodnutí stává svou vlastní realitou, nesoucí důsledky, následky a výsledky toho rozhodnutí – ať je to odmítnutí či přijetí.

V tomto případě odmítnutí přijmout zmíněnou ideu přivádí ke dvěma důležitým následkům: 1. K přijetí Stvořitele jako zdroje vlastního jsoucna a bytí. Toto má za následek nepřetržitě přijímání všeho, co se sdílí, a svěřuje se sentientní entitou, a plnou vzájemnost v procesu toho přijímání. V takovémto případě se ustanovuje pravý a skutečný život pozitivního stavu. 2. Odvrhnutá idea je oddělena od sentientní entity skrze ideu separace a je odvržena.

Proces odmítnutí té ideje nyní generuje své vlastní energie životní síly. Kumulativní součet všech těch energií, vytvořených nekonečným počtem sentientních entit, je tak obrovské velikosti, že produkuje realitu, která se zcela liší od toho, z čeho se zrodila. Tato nová podivná realita – tím, že je stále odvrhována z oblasti pravé reality – vymístí se sama z ostatního Stvoření a objeví se jako své vlastní jsoucno a bytí úplně vně Stvoření. Tak zóna vymístění došla svého vlastního plodného dozrání.

Jak vidíte, zóna vymístění se z energií, produkovaných v procesu odmítnutí uplatnit ideu pochybování, stává svou vlastní skutečností, do níž ta idea může spadnout a neustále tak udržovat na živu její podivné jsoucno a bytí a nepřetržitě napadat sentientní mysl. Následkem čehož se musí znovu každodenně odvrhovat.

Tím, že tato idea nese obraz a podobu svých originátorů, jenže v kondici vzhůru nohama, je struktura zóny vymístění přesně opačná k pravému Stvoření. Důvod, proč je vzhůru nohama, je v tom, že jde o ideu odmítnutí pravé struktury reality. A protože není žádná jiná realita ve jsoucnu a bytí než pravá skutečnost Stvořitele, její odmítnutí ustanovuje její přesný opak na základě porovnání. Při srovnání procesu stvoření s obsahem odmítnutí toho procesu dochází k tomu, že není jiné alternativy než ustanovit pravý opak toho procesu. Jakékoliv projevení souhlasu s tím procesem by znamenalo přijetí Stvořitele, nikoliv odmítnutí. Takové přijetí by bylo v rozporu s povahou této ideje odmítání či popření.

Takže povaha zóny vymístění se může ustanovit podle přirozenosti pravého Stvoření tím, že se bude postupovat přesně opačným směrem. Dobrým příkladem této pozice vzhůru nohama by byl fundamentální princip, sledovaný pravým Stvořením: Z toho nejnítěrnějšího čili z niternosti k tomu nejzevnějšimu čili zevnějšnosti. V zóně vymístění by se vše odvozovalo opačným směrem. Počátečním bodem by bylo vždy nejzevnější čili vnějšnost, z té pozice by se pak budovalo to nejnítěrnější čili niternost. Toto pravidlo platí pro všechno ostatní v zóně vymístění. Neexistuje žádná výjimka ani výhrada k tomuto pravidlu.

Takže, jak vidíte, je zóna vymístění umístěna vně zevnějšnosti Stvoření. Důvod je v tom, že odmítnutí té ideje vychází od sentientních entit, jež se objevují vně Stvořitele ze shora popsanych důležitých důvodů. Pamatujte si: Stvoření je vnějšností Stvořitele, kdož je Absolutní niterností. Odmítnutím zmíněné ideje dochází k objevení se vnějšku zevnějšnosti. Ten je úplně separován a izolován od vlastního zdroje tím, že ho neustále odmítá.

Jak vidíte, je to jedna věc být zvenčí za účelem přijímání a vzájemnosti, jak je to v případě sentientních entit v pravém Stvoření. Tímto přijetím a vzájemným oplácením se to zevní stává zevnějšností Stvořitele, která se pak stává integrální částí Stvořitelovy Absolutní přirozenosti. V tomto případě neexistuje žádná separace ani izolace. Avšak je něco jiného být vně zevnějšnosti z důvodů jejího odmítání a protože se nechce mít s ní nic společného. V tomto případě se ustanoví plná separace a izolace. Ta nevyvěrá ze Stvořitele, nýbrž z přijetí ideje odmítnout Stvořitele jako jediného zdroje jejich jsoucnu a bytí.

Kvůli protichůdné povaze této izolace a separace vůči ostatnímu stvoření, které je zahrnuto do Zdroje a sjednoceno s ním, existuje potenciál pro započetí a aktivaci negativního stavu. Dřímavost negativního stavu spočívá ve faktu, že vždy existuje teoretická možnost, že někde v průběhu a kroku stvoření někdo nevyhnutelně přijme tu ideu a že se plně ztotožní s jejím obsahem. V tomto okamžiku, kdy tak někdo učiní, negativní stav se probere ze své dřimoty a stane se plnou realitou. Jakýkoliv jedinec, který přijme tu ideu, automaticky vypadne i s tou ideou do zóny vymístění, kde si vytvoří životní styl v souladu se strukturou a povahou zóny vymístění – pozicí protichůdnosti či vzhůru nohama vůči pravému stvoření a jeho ryzí realitě.

Toto je kratičké vyličení geneze Stvoření a zóny vymístění. Více se o této otázce můžete dočíst v knihách „Základy lidské duchovnosti“, „Čtvero pojetí duchovní struktury stvoření“, „Realita, mýty a iluze“ a „Kdo jsi a proč jsi zde ?“.

Na závěr této kapitoly shrňme některá zvláštní tajemství stvoření a zóny vymístění v následujících bodech:

1. Hlavní tajemství stvoření se může nalézt ve faktu, že stvoření je stavem Stvořitele. Idea samotného stvoření je strukturální komponentou Stvořitelovy Přirozenosti. Proto v tomto pojmání je Stvořitelovo Absolutní Jsoucno a Absolutní bytí imanentní všemu Stvoření a Akt stvoření je imanentní Přirozenosti Stvořitele. Není možná jiná cesta než cesta aktu tvoření. Nejen že není možná, ba dokonce není ani myslitelná. Cokoliv jiného bylo by v rozporu s Přirozeností Stvořitele. V jednodušších termínech se může říci, že Stvoření je, protože Stvořitel absolutně JEST. Tím, že Stvořitel absolutně byl, je a bude, i Stvoření vždy bylo, je a bude. Stvoření není možné bez svého Stvořitele, ale – řečeno teoreticky – Stvořitel je možný bez Stvoření, neboť své Stvoření přesahuje. Vzhledem k tomu, že Stvoření je stvořeno, není absolutní, nýbrž relativní. Avšak Stvořitel je absolutní. Proto se ve Svém Absolutním rozpoložení může být bez Stvoření. Nicméně kvůli samotné Svě přirozenosti, si Stvořitel nepřeje být bez Stvoření. Stavem Stvořitelovy Absolutní duševnosti je intenzivní absolutní touha po Jeho/Její Stvoření. Tato intenzivní Absolutní touha vyvěrá ze Stvořitelovy Absolutní lásky a Absolutní moudrosti jako nejzazšího stavu a procesu Jeho/Její Esence a Substance. V tomto prakticky nazíraném smyslu Stvořitel nemůže být bez Svého Stvoření.

Jak víte, láska touží po milování a moudrost touží znát předmět své lásky. Láska vždy potřebuje předmět pro vyjádření milostných citů. Moudrost z touhy té lásky vytváří pro ni předmět tohoto milování. A jelikož láska může kvést jenom na základě opětování jejími subjekty, je motivována tvořit na věčnost. Takže láska skrze svou moudrost tvoří Stvoření za tímto účelem na věky.

Protože láska ve stavu Stvořitelovy Přirozenosti je absolutní, musí konat nejméně dvě věci: Musí na věky neustále tvořit nové subjekty své nevyčerpatelné náklonnosti a musí na věky udržovat všechny již stvořené subjekty své náklonnosti. Podstata této lásky a její moudrosti, jakožto i podstata moudrosti a její lásky požadují, aby se tvořily subjekty, které mají možnost svobodné volby přijmout a oplácet, nebo odmítat a odpírat tuto lásku.

Aby se mohl zobrazit život druhé alternativy (odmítnutí a odepření), bylo povoleno Jsoucno a bytí zóny vymístění, kde tato podivná kondice může mít příležitost pro svůj vývoj.

Takže záhada Jsoucna a bytí zóny vymístění se může najít v tom faktu, že Absolutní láska a její Absolutní moudrost, jakožto i Absolutní moudrost a její Absolutní láska jsou již podle samé své podstaty neschopny násilně vnucovat někomu jejich náklonnost ani životní styl. V tomto ohledu zóna vymístění je a existuje jenom díky této lásce a moudrosti. Mnohým lidským čtenářům se bude toto tvrzení zdát paradoxním. Budou se ptát: „Jak může Absolutní láska a Absolutní moudrost tolerovat něco tak ohavného, jako je zóna vymístění se všemi jejími protichůdnostmi s ohledem na pravé Stvoření?“ Někteří z nich jdou dokonce tak daleko, že popírají existenci jakéhokoliv Stvořitele, majíce za to, že kdyby Stvořitel měl existovat, pak by nikdy nestrpěl Jsoucno a bytí negativního stavu se všemi jeho ukrutnostmi a ohavnostmi.

Co však tito lidští tvorové nedovedou rozeznat, je zaprvé především to, že zóna vymístění nebyla stvořena Stvořitelem, ale ideami relativních sentientích entit. Z tohoto důvodu, až se jednou ta idea trvale eliminuje, přestane zóna vymístění existovat. Za druhé, žádná láska není možná v důsledku vnucování a nátlaku. Tento fakt je znám dokonce i nejomezenějším lidským tvorům. Fakticky, jak víte, láska z donucení a vynucení je otroctvím. Tento stav zotročení je životním rozpoložením negativního stavu. Nic podobného neexistuje v Absolutním tvůrci, který je Absolutně

pozitivní, Svobodný a Nezávislý. Proto ani není vůbec schopen aktů donucení a nátlaku. Takové sklony by Mu/Jí nemohly přijít ani na Jeho/Její Absolutní mysl.

Takže paradox jsoucna a bytí zóny vymístění je pouze ve faktu, že Absolutní láska a Absolutní moudrost respektují všechny důsledky výběrů, přístupných sentientním entitám. Odstraníme-li v nich ideu a schopnost volit cokoliv se jim zachce, pak jim odebereme život Stvořitele, který je přítomen v té ideji a schopnost volit, kterýmiž žijí a jsou na živu, neboť na této schopnosti přece závisí život každé sentientní entity. Podívejme se skutečnosti do tváře: Žádný jiný typ sentientního života neexistoval, neexistuje ani nikdy nebude existovat.

Nicméně vzhledem k faktu, že zóna vymístění je udržována ideami, které nastávají v relativní sentientní mysli, a které se pak vypuzují, je zóna vymístění pouze relativním stavem vůči relativnímu. Proto jsou její jsoucno a bytí dočasnými, omezenými pouze na trvání v jednom časovém cyklu Stvoření. Jak víte, trvání jednoho časového cyklu v relativistických termínech zóny vymístění a planety Nula je omezeno maximálně na několik trilionů let. Nemůže proto zóna vymístění trvat déle než tuto dobu. Avšak dle vašich měřítek zdá se tato doba jako celá věčnost. Nemáte-li ve vaší pozici žádný jiný náhled než přes lineární časové míry a žádnou jinou zkušenost než zkušenost existence negativního stavu – zóny vymístění, pak vám zóna vymístění se svým negativním životem jeví, jako by byla, je a bude na věky. Ve vašich podmínkách si nepamätujete nic z minulosti před inkarnací na planetě Nula a taky nemáte žádný realistický výhled na budoucnost, kdy negativní stav neexistuje a nebude existovat. Nemáte vůbec žádnou možnost zkušenostního porovnání s čímkoliv jiným.

Ať je nyní známo, že tento pohled je velice falešný. Je to perspektiva samé zóny vymístění a všeho jejího obyvatelstva. Zvěstuje se všem v zóně vymístění, že její život bude pokračovat pouze do konce tohoto časového cyklu a do konce duchovního stavu, s nímž souvztáhí.

2. Jiná záhada Stvoření se může pojímat v tom smyslu, že Stvoření je formou vyjadřování a vnímání Stvořitelovy Přirozenosti. Je-li počáteční stav Stvořitele – Pána Ježíše Krista – Absolutní niternost, pak všechna vyjádření té Niternosti nabývají formu v jejich zevnějšnosti. Zevnějšnost se vnímá těmi expresemi a oplácí jim své vlastní vjemy formou svých vlastních dojmů, jak vnímá, přijímá a začleňuje tato vyjádření. Tedy lze vidět, že veškeré Stvoření je vyjádřením niterného stavu Stvořitele ve formě zevnějšnosti, do které jsou vtisknuta tato vyjádření. Takto naplňováno, udržuje Stvoření své jsoucno a bytí. V tomto ohledu jsoucno a bytí Stvoření závisí na vyjádření Stavu Absolutní niternosti Stvořitele. Jestli by nebylo nic, čím by se Stvoření mohlo naplňovat, nemohlo by přežít ani jedno mrknutí vašeho oka. Proces vnímání je procesem přijímání života, kterým je Stvoření naživu. Skrze svoje vnímání expresí svého Absolutního Stvořitele může Stvoření být ve vlastním procesu jsoucna a bytí.

Na druhé straně, zóna vymístění se udržuje vnímáním vyjadřování všech těch sentientních entit, které vyjadřují svůj odmítavý postoj vůči přijetí takovéto ideje a ztotožnění se s ní. Toto vyjádření vypadne ven a dopadne na zónu vymístění, čímž jí poskytuje její prapodivný život.

3. Jedna z mnohých záhad Stvoření má co dělat se vztahem mezi Stvořitelem a Jeho/Jejím Stvořením. Jak si vzpomínáte, byl zpočátku Stvořitel ve stavu Absolutní niternosti. Akt tvoření postupoval z Niternosti a stal se zevnějšností té Niternosti. Takže Stvořitel v té době zakoušel Svě Stvoření z nitra navenek, nikoliv zvenčí do nitra, vyjma zpětné vazby dojmů z vyjadřování, která do něho byla vtisknuta.

Prožívání ve směru zvenčí dovnitř, to jest opačným směrem, je charakteristické pro strukturu zóny vymístění a její obyvatelstvo. Stvořitel postrádal tuto zkušenost z prostého důvodu, že zóna vymístění je umístěna navenek od zevnějšnosti Stvoření v podmínkách izolace a separace. Z této zvláštní pozice nebyla možná žádná zpětná vazba, protože nic v zóně vymístění nepocházelo od Stvořitele. Neexistovalo mezi nimi žádné pojítko. Tato situace byla považována za nevýhodnou pro veškeré jsoucno a bytí. Aby se tato situace napravila, vtělil se Stvořitel ve formě Ježíše Krista do zóny vymístění přes planetu Nula; zkušenostně zažil její převrácenou povahu a pak inkorporoval tu zkušenost do Své Absolutní přirozenosti, stav právem plností Pána Ježíše Krista, který již nepostrádá žádnou bezprostřední zkušenost, ať se týká čehokoliv. Mezi mnohými jinými věcmi se tímto aktem docílily dva hlavní faktory:

a. Zóna vymístění se dostala pod plnou vládu Pána Ježíše Krista, Jenž/Jež se stal chybějícím pojítkem vůči ostatnímu Stvoření. Toto bylo nutným výkonem, aby se vytvořily příznivé podmínky pro návrat všech, co spadli do zóny vymístění, nebo co tam byli počátečně zfabrikováni – do pravého Stvoření a aby zóna vymístění byla nakonec eliminována.

b. Získání nejzevnějšího zevnějšnosti stvoření dovoluje obnovu proudění všech vyjádření Absolutního stavu Pána Ježíše Krista ve směru od nejnižnějšího k nejzevnějšímu až k jeho nejzazšímu venkovnímu stupni. Před tím, než se chybějící pojítko našlo a znovu ustanovilo, toto proudění se zastavilo přesně na kraji stvoření, otočilo se zpět dovnitř, aniž by se dotklo či nějak ovlivnilo cokoli mimo svou sféru.

Nyní se touto situací v zóně vymístění vytvořila možnost pro většinu jejích členů – pokud si to zvolí ze své svobodné vůle – obrátit proces svého původního životního stylu z pozice zevnějšnosti do pozice niternosti, jdoucí směrem k zevnějšnosti. Učiní-li toto, pak budou s to obnovit vztah s pravým Stvořením a budou moci skrze Pána Ježíše Krista nejen komunikovat s ostatním Stvořením, ale i konvertovat do pozitivního stavu, a tak se dostat ven z pekel zóny vymístění. Před tím, to jest, než se Stvořitel stal plností Pána Ježíše Krista tím, že inkorporoval do Sebe elementy zóny vymístění, nikdo se nemohl dostat ven ze svých pekelných, neboť nebylo nic, co by dovedlo ustanovit bezpečné pojítko komunikace.

Jak víš, Petře, a jak to můžeš spolu se svými duchovními dětmi na planetě Nula mnohokrát dosvědčit, od té doby využilo mnoho negativních entit všech hodností a postavení v peklech této příležitosti a konvertovali do pozitivního stavu pomocí procesu, jaký bude rozpracován v příští kapitole.

Bez dobrovolného Stvořitelova rozhodnutí stát se Pánem Ježíšem Kristem v procesu, popsaném v této knize, nebyli by členové zóny vymístění nikdy schopni konvertovat do pozitivního stavu. Kdyby tomu tak bylo, pak by buď zahynuly na konci tohoto časového cyklu, anebo by zůstaly negativními a žili v zóně vymístění na věky. Žádný z těchto případů není myslitelný pro Přirozenost Pána Ježíše Krista. V první alternativě by došlo k zničení vzácné čivosti. Takové ničení je v rozporu se samou Přirozeností Pána Ježíše Krista. K něčemu takovému nikdy nemůže dojít. Ve druhé situaci by Stvořitel porušil Svůj vlastní slib, daný Stvoření, že negativní stav a jeho zóna vymístění nebudou mít povoleno pokračovat déle než po dobu jednoho časového cyklu. A Pán Ježíš Kristus není schopen porušit Své vlastní sliby.

Zde je velká záhada Velkého plánu spasení, vytvořeného Pánem Ježíšem Kristem, aby spasil od negativního stavu každého, kdo přebývá v negativním stavu, než skončí tento časový cyklus. Specifičnost prostředků pro závěrečný akt tohoto spasení nemůže být odhalena z bezpečnostních důvodů. Až se tato konečná fáze Velkého plánu naplní, stanou se ty prostředky zřetelnými v době procesu jejich používání. Některé obecné ideje tohoto procesu byly odhaleny v předešlých kapitolách této knihy.

Jediné, co se může odhalit v tomto ohledu, je to, že všichni členové negativního stavu budou těmi prostředky přesvědčeni, aby ze své svobodné vůle a volby, bez nátlaků, donucování a výhrůžek konvertovali do pozitivního stavu, a tak se navrátili do svého pravého domova.

4. Jednou ze záhad stvoření je i fakt, že se projevuje ve svém jsoucnu a bytí nekonečnou rozmanitostí modalit. Toto projevoování se je trojí: jedno je diskrétní manifestací s jejími vlastními nekonečnými variacemi způsobů, skrze něž je a existuje. Stvoření je a existuje na mnoha úrovních jsoucna a bytí simultánně a synchronicky. Každá úroveň zahrnuje v sobě svůj vlastní obrovský vesmír. Druhým způsobem manifestace je nepřetržité projevoování se v lineární modalitě. Toto je progresivní způsob stvoření – od jeho narození přes dětství k dospělosti, stáří a znovuzrození do jiné modalitě svého jsoucna a bytí. Třetí způsob je cyklickou manifestací od jednoho časového cyklu k druhému. Každý časový cyklus představuje zcela odlišný aspekt tvůrčího aktu Stvořitele – Pána Ježíše Krista. Pán Ježíš Kristus je Absolutním sjednocujícím principem všech manifestací Stvoření tím, že je stmeluje, uceluje a dává mu smysl jednoty, a tak se odráží nevyčerpatelnost stavu Jeho/Její vlastní Přírozenosti.

V tomto ohledu jsou duchovní, duševní a fyzická esence a substance Pána Ježíše Krista pravým a jediným principem všech sil, působících v multivesmíru Stvoření ve všech jeho nekonečných modalitách projevů. Učenci na planetě Nula již dlouho pátrají po sjednocujícím principu sil jim dosud známých (přitažlivost, elektromagnetismus, silných a slabých interakcí), avšak doposud nebyli s to jej najít, neboť jej hledali na nepravém místě. A nejen to: Brali v úvahu jenom síly, které existují v hranicích jejich vlastní zkušenostní modalitě.

Co tito vědci nevědí, je to, že univerzální síly, jimiž se zabývají, jsou ze zóny vymístění, a že je mnoho jiných sil povahy duchovní, duševní a fyzické, jež mají tentýž sjednocující princip – Pána Ježíše Krista. Od chvíle, kdy se Pán Ježíš Kristus stal Absolutním pánem všech svých sil, toto pravidlo je platné i pro zónu vymístění a planetu Nula.

Pokud jde o zónu vymístění, její manifestování má také mnohé způsoby, avšak není trojí, jak je to v případě pravého Stvoření. Je pouze dvojí: Diskrétní a spojitě. Postrádá cyklické manifestování, jelikož je omezeno na dosavadní časové cykly. Nebude mít místo v následujících cyklech času. V dosavadních časových cyklech existovala zóna vymístění také ve dvou modalitách: Do tohoto časového cyklu existovala v dřímající kondici jako prázdný stav a prostor. Byla možností svého vlastního jsoucna a bytí, ale nebyla aktuálním jsoucnem a bytím. Avšak v současném časovém cyklu existuje zóna vymístění v aktivní modalitě, naplněna mrtvým životem a lidským životem (jak se popisuje ve dvanácté kapitole této knihy). Oba její mody – jak diskrétní, tak i spojitý – jsou omezeny ve své sféře kvůli stavu jejich původní separace a izolace od Absolutního zdroje a zvláště pak kvůli faktu, že zóna vymístění v jakémkoliv ze svých četných modalit je konečná a úplně vyčerpatelná. Jen to, co vzešlo z Absolutního

zdroje, má nekonečné možnosti a nevyčerpatelné způsoby svého manifestování. Toť další záhada, proč zóna vymístění i vše, co má a co představuje, nemůže nikdy být a existovat věčně.

5. Veškeré Stvoření a zóna vymístění slouží mnohým důležitým účelům. Mnohé z těchto účelů byly zjeveny v této knize i v jiných dřívějších knihách tohoto zprostředkovatele přenosu. Nicméně je ještě jeden závažný účel pro jejich jsoucno a bytí, který bude odhalen právě teď. Tento účel se může považovat za tajemství jedno z největších.

Stvoření slouží jako jeviště, na němž se všechny aspekty, rysy, charakteristiky, stavy, kondice, procesy a všechno ostatní z Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista predestinuje, zpřítomňuje, uskutečňuje a uplatňuje v modalitě jejich zevnějšnosti, způsobem progresivním a sukcesivním. Než Stvoření bylo stvořeno, omezila se tato situace jenom na modalitu niternosti. Až do tohoto stadia byla zevnějšnost prázdná a pustá, to jest neexistující. Když jednou nastal přesun z modalitě niternosti k modalitě zevnějšnosti – procesem rozdělené pozornosti, popsaným shora, stala se zevnějšnost svým vlastním sebeoprávněným „jest“ dovolujícím celé Přirozenosti Stvořitele se rozvíjet také v této modalitě. Toto je nepřetržitým, věčným procesem. Tím, že Stvoření není absolutní, nemůže obsáhnout povšechnost všech stavů, podmínek, procesů, rysů, charakteristik a všeho ostatního z Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista – Stvořitele. Činí se tak postupně, sukcesivně, krok za krokem, cyklus za cyklem a stav za stavem. Jelikož Absolutní přirozenost Pána Ježíše Krista - Stvořitele se nikdy nemůže vyčerpat, bude proces stvoření pokračovat na věky ve službách tohoto nejdůležitějšího účelu. Není nic více inspirujícího, nejvíc vzrušujícího, nejvíc radostného a nejdůležitějšího pro členy Stvoření, než rozvíjet tuto přirozenost a vždy dostávat něco nového, dosud neznámého, od Absolutního přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Pokud jde o zónu vymístění, pak tato slouží jako jeviště pro porovnání pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista s něčím, co postrádá tuto přirozenost. Zobrazuje životní styl, vybudovaný na principech jiných, než je Absolutní přirozenost Pána Ježíše Krista. Tento jiný životní styl se stává velmi důležitým faktorem při určování toho, jaký se učiní výběr ve věci nezvolit již nikdy mít ideu svobodného odmítnutí či popření pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista a životního stylu pravého Stvoření. Jakmile dojde k této volbě, bude konec zóny vymístění a jejího specifického životního stylu na dosah.

„Kdo má uši k slyšení, necht' slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole.“